

ZÁKÁNY ANTAL

APELLÁCIÓ EGY SZEGÉNYÉRT

*Mindenkinek, aki él,
joga van valamire,
(a proli; ha részeg — dalol,
józanul, mint aki becsinált!),
annak is, aki lelket rabol,
embert nyúz és
gyalázza a demokráciát?*

*Üvöltvén a szegény,
aki a dorongra gondol,
ha beszélsz neki a jogról,
a betevő falatjáért,
s hozzád szól, íme lásd,
ő, kinek a puszta élet is veszélyes,
hozzád fordul, a fényhez —
lélek, te kővirág!*

*Osztalék-Isten
kit soha meg nem áldott,
a rend, a látnok,
a Dárius sohasem szanál,
akinek a jólét, az a szentség,
mi vak hajósnak a végtelenség —
a puszta látóhatár . . .*

*Ó, aki él, joga van
ehhez a gonosz, álmos
és önző sors varázslatához
számtalan kis »magádemokráciákon«
belül, ki úgy viszonyul a léthez,
mint oktalan ecset a képhez,
amelyre édent mázsol! . . .*

BALLADA JÓBRÓL

Jóbért
elküldte
batárját az Űr —
iszákosok
és lotyók
társaságában
züllött
a Vig Zsiványban.
Mindszentek napján,
a dér fehér ünnepére
betelt a pohár.
Mindszentek napján,
a lőre ünnepére
megállt a batár
a Vig Zsivány előtt,
s két marcona,
vasarcú őrangyal
elragadta Jóbot
törékeny lelkénél fogva,
mert nagy-nagy
bűne volt Jóbnek:
nem szerette az imát.
Nem szerette Jób az imát —
nem szerette azt parancsra.
Jóbnek saját,
örök és szabad,

nagykorú lelke volt
a kiskorú
jobbágyvilágban,
és ezért útált
minden áhítat-pancsot
s ostoba bigottságot.
Mindszentek napján,
a dér ünnepére
betelt a pohár!
Iszákosok és lotyók
társaságában,
a Vig Zsiványban
meditált Jób
a mulandó,
boldog és
kenyeres mindennapról,
s a Halálról,
ami az Örök Semmi
fekete virága,
s ökrödve gondolt
a tortára meg az Öröklétre,
és ezért Jób,
az utolsó órán,
kenyeret evett
és bort ivott.